

זדרן הציתה

עלון עדכון 17.09.2024

דזר העורכת / חנה רוצינשטיין

שלום לכולם!

חצבים שוב פורחים בצידי הדרכים כאילו הגיוני ששוב סתיו. עולות שאלות על איך חוגגים את חגי תשרי מחד, איך מציינים שנה לאסון שפקד אותנו ב-7.10 מאידך, וכל זאת תוך התמשכות בלתי נסבלת של המלחמה, כשחטופים נמקים בגיהנום שבי החמאס, חיילים נהרגים ונפצעים, עקורים רבים, וביניהם אנחנו לא יכולים לשוב הביתה.

עם כל זאת החצבים שוב פורחים בצידי הדרכים ושוב סתיו.

ב-21.8 קברנו בנירים את יקירינו יגב ונדב שנרצחו בשבי החמאס ואת רועי שנרצח ב-7.10 והובא לקבורת קבע לצד אחיו. אנו שותפים ומשתתפים באבלן הכבד של המשפחות.

יחד עם נדב ויגב הושבו לקבורה חברים יקרים מקרב שכנינו בניר עוז ובהמשך הושבו נרצחים נוספים וביניהם כרמל גת מבארי. ליבנו עם המשפחות והקהילות. אין גבול לצער, לכאב ולאבל, הנמהלים בכעס ההפקרה המתמשכת ותסכול על ההחמצה להשיבם חיים הביתה כאשר עוד היה ניתן. אנו מחויבים להמשך המאבק להשיב במהרה וללא דיחוי את החטופים והחטופות שעדיין שם, בסבל שלא יתואר. את החיים לשיקום והחללים לקבורה.

הקיץ כמעט מאחורינו. ילדי חברת הילדים מסכמים חופשה מלאת פעילות מגוונת ומלאת עניין. קראו מה הם אומרים ולמה מתגעגעים. הנעורים שבו עמוסי חוויות מארגנטינה. אל תחמיצו את יומן המסע המופיע בעלון זה.

בנירים ממשיכים לפנות את ההריסות לקראת בנייה ושיקום, ובמשק העבודה מתבצעת במלוא ההשקעה והמרץ, כאילו שגרה. קראו על שלישיית העגלים שנולדה באופן מפתיע ונדיר ברפת שלנו.

בנימה אישית, ריגש אותי מאוד סיפור לכאורה קטן שהתרחש בשקט ובצנעה בעת שהנעורים שהו בארגנטינה: בכל יום הורי הנעורים דאגו לארוחה חמה לילדיה של הדס שהובילה את המסע. כל כך הרבה טוב יש במעשה הזה. מעיד על קשר של אמון, הכרה והוקרה לצוות החינוכי, ומשמיע קול של קהילה חמה עם ערבות הדדית, פירגון ואחוה.

בהקשר לכך אציין כי פרויקט "סירי לידה" המיטיב והטוב, המוכר מהבית, ממשיך גם בגלות באר שבע ולשמחתנו נולדים תינוקות ליהנות מהמטעמים מחממי הלב. כל אלו ועוד אינם מובנים מאליהם בכלל ובעת הזו בפרט.

שנמשיך להרבות טוב, לקוות ולהאמין בטוב שעוד יבוא.

מקווה שתמצאו עניין בעלון זה ונשמח לכל משוב, תגובה וחומרים לעלון הבא.

עורכת: חנה רוצינשטיין

צוות המערכת: אורי רז, ענת מרלא, לילך שער, נעם רוצינשטיין, עמית סיגאוי

תוכן עניינים

3	יגב בן יקר שלי / אסתר בוכשטב
4	נדב שלי / נאוה אנקב
5-6	עשור שנים / טל עציון
7	לא רחוק מהגדר / ענב מלמד
7	עשר שנים בלי אבא שחר / ענב מלמד
8	גרעין בוגרי מכינת "מנשרים קלו"
8-10	סיכום ילדי חברת הילדים עונים לסיכום חופשת הקיץ / חן ברגיל
11	הנצחה / דוד לב
12-13	זיכרונות מבתים הרוסים / גר, נזכר וכתב נמרוד חפץ
13-14	שיחה עם יזהר על השירות הפסיכולוגי חינוכי באשכול וקצת על עצמו
15-16	קטעי מכתבים וזכרונות מדנגור / סולו
16	שלישייה נולדה בנירים / דף העדכון השבועי מהמועצה
17-20	יומן מסע מצולם, נעורים נירים בארגנטינה / טל עציון

הידעת?!

לחיצה על שם הכתבה תיקח אותך
ישר לכתבה!

**בונוס - בכל עמוד יש כפתור בצורת
חץ שמחזיר לתוכן העניינים!**

יגז בן יקר שלי / אסתר זאנשט

ללא הגנה. בהפקרה.

באיזה עולם משפחה יושבת שבעה וממתינה לבנה המת שישוב.

באיזה עולם אמא אמורה לחשוב שהסיוט הסתיים עם החזרת בנה לקבורה.

באיזה עולם אמא צריכה להודות על החזרת בנה שהופקר ונרצח.

באיזה עולם משפחות צריכות להתחנן להחזרת בני משפחה חיים ונרצחים, בנות, בנים, ילדים וקשישים.

החזירו את כולם

היום אני שוב מבקשת ממך סליחה, סליחה על שלא הצלחנו. סליחה. נוח על משכבך בן אהוב שלי.

לפני חודש בטקס הפרידה, הבטחנו שנדאג להחזירך הביתה.

היום אתה חוזר הביתה, אלינו, אל רימון, אל נופר, יובל והדר, אל הסבתות, אליי ואל אבא, לכל המשפחה האוהבת, משפחה עצובה וכואבת.

אתה שב אל הקיבוץ שאתה אוהב, אל הנופים והשדות שהיו חלק משמעותי בחייך.

קיויתי לחזרה אחרת, ראיתי בדמיוני את החיבוק המרפוף שלך, את המבט עם העיניים הטובות.

מבט שיודע לספר.

חשבתי הרבה על המפגש איתך, מפגש פשוט, מפגש של משפחה.

קיויתי.

עולמך היה עולם רחב ומלא, עולם של משפחה, חיות, מוסיקה, עולם של תוכן וידע אינסופי.

הלב שלך היה פתוח ורגיש, לב לא שיפוטי, לב שיודע לראות אנשים.

פגשנו בשבעה הרבה אנשים שנגעת בהם, אנשים שסיפרו על הרגישות הרבה שלך.

על הדאגה שלך, על המוסיקה שחשפת לפניהם, מוסיקה שעשתה להם טוב. חברים שנגעת בנפשם.

אני מתגעגעת אלייך וחסרה אותך כל כך ביום-יום שלנו, את השיחות איתך, את התבוננות שלך על העולם.

אני מסתכלת על תמונות ילדותך, ילד שמח ואהוב, ולא מאמינה, שכך חייך תמו. בסיוט.

נדב שלי / נאווה אנקר

אני בטוחה שגם במנהרה החשוכה הוא דיבר עם החברים שלו בראש, בטוחה שהוא שיחזר ספרים ועשה מלא ניתוחים, בטוחה שהוא היה שליו, שהוא קיבל את הסיטואציה (גם לפי הסיפורים של חנה).

נדב שלי היה אמור לחזור אלינו בחיים.

המוות המיותר שלו, כל כך צעיר, קורע את הלב.

מדגיש את ההפקרה.

מקווה שהוא עם רועי ורפי שם למעלה ממשיכים את הדיונים האינוסופיים.

העולם הפסיד אדם שעזר שיהיה עולם טוב יותר.

ליבי עם חנה ואיילת.

מי היה מאמין שנדב יקלע לסיטואציה שלקוחה מעולם הסרטים?

שנדב ייחטף, ייחטף לעזה? עם חנה הגיבורה שלי.

מי היה מאמין שנדב יהיה במנהרה חשוכה?

נדב הילד המיוחד הזה שלא הסתכסך עם אף אחד, שטיפל באימא שלו במסירות.

נדב שלי הוא הילד שדיבר אל עצמו... שבנה בראשו עולמות שלמים, שקרא מאות ספרים, שבדקנו על המדף שלו מה יותר גבוה – ערימת הספרים או ערימת קליפות הגרעינים.

נדב קרא ספר גם תוך כדי הליכה.

לנדב היה צריך להזכיר לאכול ולשתות.

נדב אהב צדק ובשיחות קבוצה כשהיה מתלהם דיבר בקול רם עם תנועות רחבות בידיים.

עם נדב היה קשה להתווכח....

מודה שהרבה פעמים בשיחות שלי אתו לא הבנתי כלום.

להיות מורה של נדב היה מאתגר, ניסינו לעזור לו להתפתח ושלחנו אותו לאבחון של מחוננים באוניברסיטה בבאר שבע. המאבחים נדהמו מהיכולת והכישורים שלו.

נדב שלי למד באוניברסיטה ב"נוער שוחר מדע" כבר בכתה ו'.

כשנדב בגר והיה בא לעזור לי עם המחשב, הוא ישב שעות וניסה להסביר לי מה הוא עושה. כמובן שלא הבנתי כלום.

עשור שנים / טל עציון

סבא, כמה דיברנו על בתי המקדש שנחרבו בגלל שנאת חינו. והוספת שהיהודים חזקים ויכולים לשרוד הכל ביחד! מה שמפרק אותנו זה השנאה שלנו בתוך תוכנו.

אני כותב לכם כאן, תוך שהלסת שלי מתכווצת.
כמה חשבנו שאנחנו חזקים.
כמה תמימים היינו.

אבא, אני בטוח שבתוך תוכך לא האמנת שדבר כזה יכול לקרות, ואנחנו איתך. האמנו שאתה בלתי מנוצח. אומנם הוכיחו לנו אחרת, אבל ידענו מה משאת נפשך. להמשיך להפריח את המקום והאזור שכה אהבת.

בינתיים הזמנים השתנו ושום דבר כבר לא נראה כזו.
חלקנו עברנו חלקנו נשארנו. ואתה, אתם, נשאתם דוממים בחרובים.
תזכורת למציאות אחרת, שנדמה לקוחה מסרט.
המציאות שלנו היום, אף היא מסרט. סרט בלהות. כשאנחנו מבקשים החלמה ותקומה, אבל איך אפשר כשהאנשים שלנו עדיין בשבי?

להיכנס איתך לאיסוז דימקס (כן, כמו שיש לגיל) שאני אפילו עדיין יודע לזהות את צליל המנוע שלו, אחרי שכנראה הצקתי לנטע וגערת בי. לצאת להרפתקה בשדות הכי יפים בתבל, בנוף ילדותנו. לטעום אוכל ניסיוני, תבשיל או משהו לא מוגדר בתנור. אין פלא שנטע ואני אניני טעם. ואתה כמובן מתלהב עד השמיים.

לחבק את הכרס העגולה שלך, שממרחק הזמן ונקודת המבט נראית לא ממש גדולה. רק התמונות מוכיחות אחרת.
מתגעגע לדברים הקטנים שהיינו עושים ביחד. פשוט מתגעגע. חסר אותך.

מה העניינים כולם שואלים וכבר יש כמה תשובות. ככה וככה או בסדר. יום עסל יום בסל.
אבל אני מעדיף את התשובה שלך - חרא-גיל.
חרא בלתי רגיל.

איך יכול להיות שלא דיברנו 10 שנים? בעצם אני מדבר איתך כל הזמן.
כמה אני נזכר בך עכשיו.
הרבה הרבה יותר מפעם. אני גם מבין למה.

המלחמה הזאת שנכפתה עלינו, אנחנו דיברנו עליה כבר כל כך מזמן. בטיולים בשדות, בין נסיעות וצעידות. בין פרחים ושדות. בין טפטופים ומנהרות. בין רעשי חפירות. בין מבצעים וחדשות. בין זריחות ושקיעות.

המחשבה עליך ועל סבא - אוהבי האדם, הציוניים, הפטריוטים, האופטימיים - לא עוזבת את ראשי. הלוואי שהייתם כאן איתנו לתת לנו עוד תקווה. בין הדברים הראשונים שאמרנו בינינו האחים היה שאם היית איתנו אבא, היית מת באותו יום. סבא, אתה כנראה היית יוצא גם, עם נשק שלוף, ומוריד כמה חלאות. שניכם לא הייתם יכולים להישאר שקטים כשזה מה שקורה לכם מחוץ לבית שאתם כל כך אוהבים. אני שמח בשבילכם שאינכם עדים למה שהתרחש ועודנו.

כבר אי אפשר לא להיות פוליטי. כשכל הקרובים ואנשי האיזור שאני מכיר מופיעים בחדשות - האישי הוא הפוליטי.

התעקשת אבא שכיבוי שריפות הוא אינו פתרון. השסע מתרחב וגדל מעבר לפלסטר שהונח, יוצא מכל חור. ואכן אותם זאטוטים עזתים בני מרצחים מצוק איתן, הרימו את ראשם למולנו שוב. חייבים פתרון אמיתי. מנהיגות אמיצה שמוכנה לתפור את האזור המדמם, ללכת עד הסוף.

אני מתגעגע לאור שאתה.
מתגעגע לשנינות המצחיקה,
לעיתים.
מתגעגע אותך.

הצטרפו אליך כמה חברים ותיקים.
רבש"צים שנהגו להרים איתנו כוסית
ויסקי לכבודך בכל שנה מעל הקבר. אני
בטוח שקיבלת יפה את פניהם, בדיוק
בזמן לעל האש. והשנה כוסית הויסקי
תהיה גם לזכרם. משפחת הרבשצים.

כאן מעל קברכם קשה לי להרים את
הראש למעלה, כי הוא עמוק באדמה.

אבל כמו שאנחנו יודעים הכי טוב -
לעבור מזיכרון לתקומה נעבור לחגוג את
חיך עם שירים ובירה קרה.
כן, המקום שבו נשמת את נשימתך
האחרונה, ממש עכשיו פורק, ונהרס.
עובר שינוי.

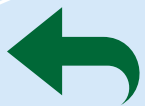
זה באמת מפחיד, והזיכרונות יישארו
שם לתמיד.
אבל זוהי גם תחילתה של מציאות
חדשה.

כמי שתמיד האמינו באנשים ובחיי
קהילה תשמחו לדעת שאנחנו משמרים
את אלה בכל כוחנו. כל אחד במקומו
שלו. בחקלאות ובחינוך, ביוזמה
ובהתנדבות.
בתוך אפלה גדולה די באור זעיר שיצית
עיניים נלהבות ולבבות, וימלא בנו כוח
אדיר.

עולמנו חרב עלינו לפני כמעט שנה,
ומתוך השבר והכאב הנורא אנחנו
נאבקים למען מציאות אחרת. וקוראים
בפה מלא ובקול גדול - ששום תקומה
לא תהיה שלמה ללא כל היקרים שלנו
ששבויים בידי המרצחים והאנסים.

מנהיגי הבושה והאתמול - שימו את
המפתחות ופנו את הכיסאות המצחינים
שלכם, לאנשים חדשים ישרי ערכים
ומוסר, שרואים את האדם בראש
ובראשונה.

זה קטע עצוב, אבל יותר כועס ומוטרד.
אבל גם מלא בתקווה. כי אחרי שיעלמו
העננים והגשם יפסיק להמטיר - תצא
השמש, יצא האור ואז הארץ שלנו תהיה
מקום קצת יותר טוב להמשיך בו את
חיינו.

עשר שנים עלי אצא שחר / ענז מלמד

עברו 10 שנים מאז הפעם האחרונה שדיברנו.

עשור. כמעט חצי מהחיים שלי.

וככל שעובר הזמן התחושות משנות את צורתן.

הרגעים איתך כבר מזמן הפכו לזיכרון מתוק, והגעגוע, יש בו מן ההרגל.

אבא השנה הכל היה שונה, הרגשתי אותך שוב בכל אובדן, בכל הותר לפרסום.

כמה כאב לי על הילדים שמאבדים אבות, מי כמוני יודעת כמה זה כואב והם רק ילדים. ובעצם גם אני הייתי, פעם לפני 10 שנים.

אבא האובדן שלך מכה בי בכל שלב בחיים. כמו סלע שנופל בים ומשאיר אחריו אדוות אין סופיות.

חלק בי גם קצת מקווה שהן ימשיכו לעולם. כל פעם קצת. העיקר לזכור אותך.

אבא השנה הכל היה שונה, הרגשתי אותך שוב באובדן. אובדן נוף ילדותי, אובדן הבית, אובדן האנושיות.

הכל עוצמתי ומבלבל ורגיש.

אוהבת אותך, ניפגש עוד כמה עשורים.

לא רחוק מהגדר / ענז מלמד

שם, לא רחוק מן הגדר, שקיעה צבועה כתום, אתה זוכר? אתה זוכר?

בין שדות חיטה למסגדים, בין צלקות לפצעים חדשים.

שם, לא רחוק מן הגדר, ערמות של חול, אתה זוכר אתה זוכר? שבילי עפר צבועים בדם של אהובים, והדמעות שלי שוטפות את הפנים.

זר לא יבין זאת, לחשנו בשתיקה.

נהיינו חזקים מאזעקה לאזעקה.

זר לא יבין זאת, אולי גם לא אתה, איך לב נסדק כשנופלת מרגמה.

הוא לא יבין עוד כמה זה כואב, לאבד מישו שאתה אוהב. תבוא ותישאר איתי, ותחזור אלי, אבא שלי.

שם, לא רחוק מן הגדר, עמוק בתוך האש, אתה זוכר אתה זוכר? כולם ברחו מזמן למקומות יותר יפים, ושכחו את השבילים, האדומים האדומים

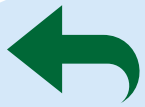
שם לא רחוק מן הגדר, אמרת לי כבר פעם שאתה עוד תישאר, לא ידעתי איך זה ייגמר, לא ידעתי כמה הלב יכול להישבר

זר לא יבין זאת, לחשנו בשתיקה.

נהיינו חזקים מאזעקה לאזעקה.

זר לא יבין זאת, אולי גם לא אתה, איך לב נסדק כשנופלת מרגמה.

הוא לא יבין עוד כמה זה כואב, לאבד מישו שאתה אוהב. תבוא ותישאר איתי, ותחזור אליי, אבא שלי.

סיכום ילדי חברת הילדים צונים לסיכום חופשת הקיץ / חן זרגיל

**לאחר החופש הגדול בקיבוץ כרמים,
שאלנו את הילדים בכיתות ב-ו את
השאלות הבאות:**

1. מה הכי אהבתם לעשות בחופש הגדול במרכזון?
2. למה אתם מתגעגעים בקיץ של נירים?
3. מה מאחלים לעצמם ולקהילה לשנה הקרובה?

מיה

1. פעילות מסטיק
2. לנירים
3. לחזור לנירים

עופרי א

1. נווה
2. להיות בקיבוץ
3. שנחזור לנירים בריאים ושלמים

עידו

1. ממדיון
3. שהחטופים יחזרו

עמית

1. לשחק כדורגל
2. לסנונית בנירים
3. שתיהיה לנו שנה כיפית

הילה

1. אהבתי הכול
2. ללכת לחברות ולישון אצלן
3. שתהיה לנו בריכה גדולה מאוד

תמרה

1. אהבתי הכול
2. ללכת למועדון
3. שהבריכה תהיה יותר גדולה

עפרי ד

1. אהבתי את יום הכן
2. מתגעגעת לבריכה לגינה הקהילתית ולמועדון
3. שכולם יהיו בריאים ושהמלחמה תסתיים

גרעין זאגרי מכינת "מנשרים קלו"

אנחנו הרציון, ניצן, דן, ליאור, אופיר ואביתר, בוגרי המכינה הקדם צבאית "מנשרים קלו" במעגן מיכאל.

החלטנו לדחות בחצי שנה את גיוסנו לצבא על מנת להקים גרעין העוזר בשיקום העוטף. קיבלנו דחיית שירות לחצי שנה על מנת לעבור לעוטף ולעזור בכל דבר שנוכל.

מטרת הגרעין שלנו הן: ליצור קשרים עם הקהילה המפונה/הקיימת בקיבוץ, לעזור פיזית בקיבוץ ומחוצה לו ובנוסף לעסוק בחינוך בלתי פורמאלי.

לפני מספר שבועות הגענו לקיבוץ נירים, וזכינו לקבלת פנים חמה וזרועות פתוחות.

בתקופה האחרונה בקיבוץ התנדבנו בפינוי המבנים, במטע האבוקדו, בנגריה ובעשייה פיזית נוספת עם עובדי הקיבוץ.

מהמעט שיצא לנו לדבר עם תושבי הקיבוץ הבנו את הזכות שיש לנו לעבוד כאן, נשמח לשמוע עוד ולהכיר אתכם יותר לעומק.

תודה על קבלת הפנים החמה!
אוהבים ומחכים לראותכם, "הגרעין".

נטע

1. לבריכה
2. לסדר ולעצב את המקום של שחף
3. שלא יפגע מרסיסים וימשיך לשרוד

איתמר

1. שהכנתי פנקייקים עם נדב
2. לנווה הרגיל
3. שלא נצטרך עוד פעם להתפנות

לילי

1. הבריכה בכרמים
2. ליום הכן
3. שיהיה רק כיף ושלא יהיו מלחמות יותר

הדר וליאור

1. סופרלנד
2. לבריכה, לשחף לכולבו, לחדר אוכל
3. שנחזור הבייתה ושיהיה שקט ושלו

נדב

1. מימדיון
2. יום הכן
3. שיתגעגעו אליי

תומר

1. הצגות של הנווה
2. הנווה של נירים, הבריכה
3. שנחזור ושלא נדע עוד צער

ענבר

1. סופרלנד
2. לבריכה של נירים
3. שיהיה כיף

נתן

1. הנווה
2. את החדר מזרונים
3. שנה טובה ושנחזור מהר לקיבוץ

גיא

1. לשחק כדורגל, ללכת לבריכה, הנווה, לשחק פוטבול, לשחק בכדורגל שולחן
2. לבריכה של נירים, לנווה של נירים, ללכת לכולבו עם אמרי ויתיר לקנות ארטיקים ושוקולד
3. שתחזרו לקיבוץ מהר, ושאני אתקדם בכדורסל ואזכה באליפות

אביתר

1. לנסוע למימדיון
2. לבית שלי
3. שלא תהיה עוד מלחמה

פלג

1. יום הכן
2. ללכת לבריכה
3. שנחזור לקיבוץ ושיהיה יותר טוב

דר

1. שהלכנו לים
2. לבריכה
3. שנחזור הבייתה

שגב

1. את המתנפחים
2. עלייה לכיתה א' עם הסירה
3. שנחזור מהר לנירים

יואל

1. יום הכן
2. לבריכה
3. שתפסיק המלחמה ונוכל להיות שם תמיד

ארד

1. הפעילות שגימלים עשו
2. לכל
3. שנשרוד

און

1. יום הכן
2. לבית, לבריכה ולמרחבי אשכול
3. שתגמר המלחמה וכולם יחזרו הביתה

אנה

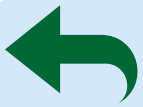
1. יום הכן
2. יום קצף וקצפת בנירים
3. שהכול יהיה טוב

שירה

1. יום הכן
2. לבית שלי
3. שיהיה טוב

טליה

1. את הסופרלנד
2. לכולבו
3. שלא נעבור עוד פעם את מה שעברנו

יורן

1. ללכת לבריכה, לשחק כדורגל וכדורגל שולחן
2. לשחק עם התאילנדים במגרש, ללכת לכלבו
3. לחזור לנירים ושהחטופים יחזרו מהר!

יתיר

1. את הנווה, ללכת לבריכה ולשחק בכדורגל שולחן
2. ללכת לכלבו עם גיא ואמרי, מתגעגע לקיבוץ עצמו ואת שחף
3. שאני אזכה באליפות, שנחזור לנירים במהרה, שכולם יחזרו הביתה מהר

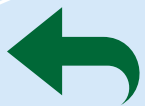
אמרי

1. את הנווה, כדורגל שולחן, לשחק שוטרים וגנבים, את הבריכה
2. ללכת לכלבו עם חברים, ללכת לבריכה, מתגעגע להכל בנירים
3. שאעמוד באתגרים שלי, שנחזור הביתה לנירים ושהחטופים יחזרו

אריאל

1. סופרלנד, בריכה בכרמים
2. לבריכה, לכלבו, למרכזון
3. שנחזור לקיבוץ כמה שיותר מהר

היות ויש לשקם את הכיתוב, יש לשנות את הכותרת בראש הקיר. הכותרת היתה: אזור המגן - לזכר חברינו אשר נפלו במלחמות ישראל.

לפני כמה שנים הוסיפה המדינה את נפגעי פעולות איבה לשם יום הזיכרון. לכן צריך להיות: "אזור המגן - לזכר חברינו אשר נפלו במלחמות ישראל ופעולות איבה". (השמטתי את 'נפגעי', הרי הם לא נפגעו, הם נפלו חללים).

השנה, עולה נושא חדש: באיזה אופן מנציחים את החללים שאינם חברי קיבוץ.

מצרף בזה את ההצעה שלי לאופן בו יוצגו החללים שאינם מנירים:

המזנון הקיים בחדר הזיכרון מכיל מגרה אישית לכל חלל. הוויטרנה בחלק העליון אינה אישית. תמונות החברים יוספו לקיר התמונות, הוויטרנה תשמש להציג תמונות ומידע על החללים שנפלו על הגנת נירים ואזרחים שנרצחו בנירים.

הקדמה. מה שנכתב להלן, הוא חלק מנייר עמדה בנושאי הנצחה שהגשתי להנהלות לפני יום הזיכרון האחרון. הדיון לא התקיים מסיבות שונות. אני מציג כאן רק חלק מהנייר המקורי.

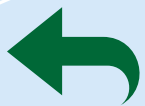
תחילה, מעוניין להציג את המעורבות שלי כמי שעוסק בנושא הזה הרבה שנים, ולמי שלא יודע, יחד עם חיימקה ז"ל יסדנו את מרוץ הלפיד כמעבר מיום הזיכרון ליום העצמאות. טיפלתי בהחלפת המצבה של קבר האחים, החלפת הרחבות מהרחבה העליונה לזו שבאזור הקבר. פיניתי את חדר הקריאה ושיניתי את ייעודו לחדר זיכרון. טיפלתי בכל הקשור לעניין: קיר תמונות הנופלים, מגרה עם תיק לכל חלל. הנהגתי את טקס ערב יום הזיכרון והדלקת הנרות ליד קיר הזיכרון, וגם הכנתי את המצגת המוקרנת בערב יום הזיכרון.

הדיונים בנושא הזה הם תמיד צמודי-מקרה. לכן מן הראוי היה לפני שדנים במקרה זה או אחר, לרענן את המקובלות אצלנו לגבי ההנצחה. ראשית יש להזכיר החלטה קיימת, לפיה לא תתקבל החלטה לגבי אופן ההנצחה, אלא רק לקראת יום השנה.

מהניסיון למדנו ש'אנדרטאות' או הנצחות אישיות הנן בעיתיות. בשונה מהנצחה פעילה דוגמת 'בשבילם' לזאביק ושחר או 'טיולורי', נכשלנו בשימור וטיפול מבנים: 'אולם אמיר', 'אורות אילן'.

אופני ההנצחה הקיימים היום: קבר האחים בבית העלמין, קיר השמות באזור המגן. קיר תמונות ומגרות עם תיקים אישיים בחדר הזיכרון. אבן חרוטה לזאביק ושחר. כמו כן קיים עמוד זיכרון בבית העלמין, עליו שמות החללים שאינם קבורים בנירים.

קיר השמות קרס ולכן הוא משוקם. צריך גם לייצר מחדש את שמות הנופלים.

זיכרונות מצבתם הראסים / גר, נזכר וכתב נמרוד חפץ

לבורמה - היום מינאמר - החליף אותה מאיר אילת.

המבנה אז היה שונה מהמבנה היום: הכיתה וחדר האוכל נוספו מאוחר יותר, מה שהיום הכניסה היה חדר אוכל ומטבח, 2 החדרים האחרונים היו אז חלל הכיתה. מורה המוזיקה בהתחלה היה ציקי - מחבר שיר השלום של נירים - הוא עזב את נירים ואנחנו נשארו בקטע של רק יד אחת בחלילית. אז הביאו את אילנה דורון ממגן ללמד מוזיקה: בשיעור הראשון על החלילית קראה אילנה מחוברת "רוני חלילית" את ההקדמה, אחד המשפטים מדבר על ה"נגינה בצוותא". אילנה שאלה אם אנחנו יודעים מה הפרוש, יגאל קלגרד ענה שזה נגינה עם הסבתא, ישר הוא הועף משעורי המוזיקה לצמיתות...

במשך השנים גם ילדיי גרו ולמדו במבנה הזה, אחרי הוספת הכיתה בצד כמובן.

בית 18 - הראשון בבתי החורשה:

כאן גרתי אחרי השחרור מהצבא יחד עם אירית, בהתחלה בחדר אמצעי. זכור לי מאותה תקופה מזרון המים שקיבלנו לחתונה והשתמשנו בו עד נסיעתנו לחו"ל: מזרון כזה זה דבר נחמד בדרך כלל, רק להיזהר שלא יהיה בו חור כי אז כל חדר יוצף.

אחרי שחזרנו מהחופשה והטיול של חצי שנה באירופה חזרנו לדירה קיצונית באותו הבית, כאן גם גידלנו את בר ותמה עד שעברנו לדו משפחתי. אחד הדברים שזכורים לי היו צמחים משונים שגדלו בגינה ליד, היה נדמה לי שזה קנאביס שראיתי בלבנון במבצע ליטאני - 1978. שאלתי את השכנה שגידלה אותם, לא קיבלתי תשובה, ביקשתי מאסתר כהן שעבדה בנוי לבוא לאמת את הזיהוי. עד שאסתר'יקה הגיעה הצמחים נעקרו והושמדו.

הגן הוורוד שנהפך לתכלת, גן פשוט והבית של "עיצובניק" ועוד שימושים בהמשך:

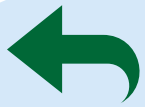
בני קבוצתי ואני חנכנו את המבנה אי שם באמצע שנות ה-50 של המאה הקודמת. זכורה לי הירידה למקלט הסמוך לכמה שעות ואפילו ליומיים שלושה בתקופת ההפגזות מרצועת עזה. באחת מהן - 30 למאי 1955 - נהרג חיים שפרוני (במכון החליבה נמצא שלט לזכרו) ונפצעו קשה צבי קסלר ועליזה הנימן, לשניהם כרתו את 2 הרגלים בעקבות הפציעה הקשה.

אירוע נוסף היה כמה שנים מאוחר יותר: חיסונים/זריקות נגד מחלת הפוליו (שאוּלִי תגיע אלינו עכשיו מרצועת עזה) - שיתוק ילדים - הייתה מחלה קשה. חיסנו את כל הילדים בארץ וגם אותנו. פחדנו מאוד מהזריקות. ברן (אברהם אדן) שבנו עומר היה איתנו בגן סיפר על זריקות איומות ונוראות בצבא על מנת שנבין שיש זריקות קשות יותר. כל הילדים חוסנו - רק עוזי נפתליהו לא נמצא. עוזי פחד מהזריקה מאוד והסתתר כך שלא ימצאו אותו, בסוף גם אותו מצאו. את הכאב מהזריקה הזו אני לא זוכר, בניגוד לזריקות נגד הכלבת שהיו כמה שנים אחר כך, אבל זה מסיפור אחר.

החדר האחרון בגן היה חדר הכנת הפוחלצים של שייקה מגרעין "נירים". הציפורים שפיחלץ נמצאות עד היום בבית הספר בתצוגה. הסירחון מהכנת הפגרים וחומרי החניטה היה מסריח מאוד.

המבנה שבו חדר היצירה ומחסן תחפושות:

אליו עברנו בתחילת כיתה ב' והיינו בו עד סוף כיתה ד'. המורה בהתחלה הייתה תמר ארד (אמא של זוהר גוטשטט). אחרי יציאת משפחתה לשליחות

שיחה עם יזהר על השירות הפסיכולוגי חינוכי באשכול וקצת על עצמו

השפ"ח נותן מענה בשגרה ובחירום לכל מערכות החינוך במ.א. אשכול מהגיל הרך עד התיכון וכלל לפני ה-7.10 אותי ועוד 11 פסיכולוגים חינוכיים ומזכירה (שוש לוי), וגם 15 מטפלים רגשיים (בתנועה, אמנות וכו') שמחולקים בין מערכות החינוך והמשימות השונות.

כבר ב-8.10 הבנתי שהמשימה גדולה על אדם אחד וגייסתי שתי פסיכולוגיות חינוכיות בכירות מהמובילות בארץ ובעולם בתחום ההתערבות בחירום, וביחד התחלנו בבניית מערך התמיכה לאוכלוסיית אשכול המוכה בכל אזורי הפינוי. בנוסף, הוצמד לכל אחד מהפסיכולוגים בצוות ולמערכת עליה היה אחראי, פסיכולוג חינוכי בכיר נוסף. קיבלתי גם סיוע ניהולי נוסף באילת וים המלח. הייתי בקשר עם מנהלי השירותים הפסיכולוגיים בארץ שאליהם נקלטו ריכוזי תושבים שלנו כמו רמת נגב, הערבה, מצפה רמון, ירושלים ועוד. יצרתי קשר עם מנהלים בכל הארץ לגבי מתן מענים פרטניים לילדים שפוננו באופן עצמאי למסגרות שונות.

משימת הניהול נעשתה בעצם בפריסה על פני כל הארץ. כבר בשבוע הראשון זיהינו את הבעייתיות בהגעת מתנדבים שבאים לזמן קצר ונעלמים ולכן דרשנו מכל מי שמגיע לעבודה בשפ"ח להתחייב לטווח ארוך, כל עוד יהיה צורך, כך שתהיה אצל האוכלוסייה תחושה של מחויבות והמשכיות ולא נטישה נוספת.

הצמדנו לכל מלון פסיכולוג חינוכי שהגיע ליומיים בכל שבוע ופעל עם מערכת החינוך הבלתי פורמלית ועם ההורים. סה"כ התגייסו כ-50 פסיכולוגים, רובם המשיכו וממשיכים גם היום ללוות את הקהילות.

בחודשיים הראשונים עסקתי מעבר לניהול גם בטיפולים פרטניים באנשי המועצה שהיו במצוקה קיצונית ונזקקו לעזרה דחופה. היו אלי פניות אישיות ממספר משפחות חטופים ונרצחים ללוות אותן באופן אישי באזורים שונים בארץ, דבר שאני ממשיך בו עד היום.

בבית לפנינו גרה סבתא אלזה (סבתא של אילת רם). הטלוויזיה דלקה אצלה 24 שעות בכל עוצמת הקול: כאשר לא רצתה לשמוע פשוט כיבתה את מכשיר השמיעה שלה.

פרויקט ייחודי "ממשחקיות להחלמה" המאפשר תמיכה בצוות הגן, הדרכת הורים ומרחב קבוצתי שבועי עם מטפלת באמנות. עיבוי מערך הפסיכולוגים החינוכיים והמערך הטיפולי הרב מקצועי במערכות החינוך הקולטות בעבודה משותפת של השירות הפסיכולוגי באשכול ובמועצות/עיריות הקולטות. המערך המטפל מלווה בהדרכות מקצועיות, ישיבות צוות והכשרות ספציפיות.

עבורי האתגר להוביל שירות פסיכולוגי חינוכי בעת הזאת מורכב מאד, עמוס ומותיר זמן מועט למשפחה, קהילה, חברים ותחביבים... האחריות על כמות כל כך גדולה של אנשי טיפול, חינוך ומטופלים מדירה פעמים רבות שינה מעיניי. אם נוסיף לזה את המציאות הפוליטית והביטחונית המתמשכת והמעיקה, ואבל מתמשך על עשרות אנשים שהכרתי ברמה האישית והמקצועית, ניתן להבין את המקום בו אני נמצא. אני ער לסיכון שיש לנפשי וגופי בחשיפת יתר זאת, ומה שעוזר לי להקל על הסבל הינו תמיכת המשפחה שרואה בעשייה שלי שליחות אמיתית, והתמיכה שיש לי מהצוות הניהולי שלצידי ומאגף הפסיכולוגיה במשרד החינוך. מחממת את לבי התגייסות הפסיכולוגים הבכירים ביותר בארץ לשאת בנטל המשימה.

בנוסף אני שומר על שגרות מחזקות כמו הליכות בוקר (ארבע בבוקר בפארק הסופרים למי שמחפש), הדרכת סטודנטים באוניברסיטת בן גוריון, ארוחות משפחתיות וצפייה משותפת עם חברים מהקיבוץ במשחקי כדורגל בבית בב"ש. בזמני החופשי אני גם קופץ לנירים ומטפח את הגינה תוך האזנה למוזיקה.

חווייה יוצאת דופן שלי בעיקר עם ניר עוז ובארי, הייתה התהליך בו עבר הכאב הנפשי העצום מהאנשים עימם הייתי במגע לנפשי שלי, כאשר לראשונה בחיי חשתי באופן פיזי את כאב הלב והשבר של מטופליי.

קשב גדול במיוחד הקדשנו לקהילת ניר עוז במלון שם תגברנו מאד את המענים וליווינו אותם בצורה מתוגברת מאד, גם כאשר מענים טיפוליים אחרים נותרו חסרי אונים מול הקושי.

תקופת העסקה הראשונה ושחרור החטופים לוותה ברגשות מעורבים, שמחה גדולה וגם כאב גדול לאלו שיקריהם נשארו מאחור. במהלך כל ימי העסקה ליווינו את הקהילות מהן השתחררו ילדים חטופים באופן צמוד ביותר על מנת לתת מענה ולהכיל את טווח התחושות הרחב והעצום כל כך.

לאחר כחודשיים נפתחו מערכות חינוך של המועצה באזורי הפינוי, אילת, ים המלח, הערבה ורמת נגב. היינו חלק ממערך ההקמה והייעוץ למערכות אלו ובנינו בתוכן גם מערכות טיפול קבוצתיות לילדים ותמיכה לאנשי החינוך.

עם מעבר הקהילות לפתרונות הזמניים, ליווינו את המעברים ביחד עם השירותים הפסיכולוגים של המועצות הקולטות, ודאגנו שגם שם יהיו פסיכולוגיים ייעודיים לליווי צוותי החינוך בקליטת הילדים. הפסיכולוגים שעבדו בקהילות במלונות עברו עם הקהילות למענים הזמניים וממשיכים גם היום לתת תמיכה למערכות החינוך היישוביות באשר הם (ת"א, ב"ש, כרמי גת ועוד).

במקביל הייתה חזרה משמעותית ומורכבת בתוך סיטואציה של מלחמה לישובים באשכול, והקמת בתי ספר וגנים בתחומי המועצה. וגם הם קיבלו מענים פסיכולוגיים.

ההערכות לשנת הלימודים הנוכחית הייתה מורכבת. הורים רבים שחזרו למועצה חששו לשלוח את ילדיהם לבתי הספר ודרשו הקמת בתי ספר עורפיים בטוחים יותר. תהליך זה לווה בהרבה קשיים וחרדה, ונדרשנו לעזור לגורמי החינוך במועצה במציאת פתרון שייתן את המענה הטוב ביותר או הרע פחות לאוכלוסייה.

הערכות השירות הפסיכולוגי לשנה הזאת מקיפה ביותר וכוללת עיבוי של מערך הפסיכולוגים בגיל הרך, הכולל גם

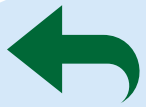

דנגור - יום ה' 2.12.1948

...בימים האחרונים, אחרי שגמרתי לבנות את צריף חדר הקריאה שלנו, הפכתי למומחה להקמת צריפים. הצריף השני מיועד לאורווה לסוסים והקמנו אותה מחוץ למשק, במרחק 300 מטר בערך. שם כבר הכל לגמרי אחרת – דשא ירוק שצץ אחרי הגשם, ושטח פתוח בלי גדר, וסוסים עם ריחם המיוחד וערמות חציר ריחני ובכלל – הרגשת משק קטן. שם עבדתי במשך יומיים בהקמת הצריף והיום כבר הכנסנו את הסוסים וחמור אחד, שהתגלגל אלינו באורח "מקרי" (על כך אני מוכרח לספר לכם בע"פ) קשור לו בחוץ תחת גגון קטן. אז, היום רציתי להביא את הסוסות למשק כדי להשקות אותן במים. על סוסה אחת רכבתי אני ועל השניה – עוזי (אחיו של אלישע קלי): כיון שהסוסות הרגישו שהן הולכות לשתות מים והיו נורא צמאות, הן התחילו לדהור במין דהרה שגעונית. אנחנו היינו ללא אוכפים ובלי מתגים, רק עם חבל ביד, והיד השניה אחזה ברעמה השחורה. עוזי רכב לפני וכשהוא הגיע לשער, הסוסה כנראה לא ראתה את מוט הברזל, רצתה לדלג מעליו, נתקלה ונפלה ועוזי מצא עצמו שוכב על גדר התיל כשהוא מחזיק בידו את החבל. אני באתי סמוך אחריו ונעצרתי ברגע האחרון והספקתי עוד בקושי להחליק מגב הסוסה. גם חזרה דהרנו כמו משוגעים, אבל כל כך קפצתי הלוך וחזור (כי לא היה במה להחזיק) עד שכאשר הגעתי לאורווה כבר חיבקתי את הסוסה כולה סביב צווארה ובקושי השתלטתי עליה. נו, בקיצור, החלטתי שיותר לא ארכב בלי אוכף, ובכלל – להתעסק מה שפחות עם סוסות חמות, זה יותר בריא...

דנגור - שבת 2.10.1948

...השבוע התחלתי לעבוד באפייה, זה לא קשה ודי פשוט. אעבוד בזה עוד כמה ימים ואח"כ אכנס ל"רזרבה", כי אין לי חשק לעבוד כל הזמן באפייה. יותר נעים לעבוד בחוץ, בשמש ובשמירה. עבודת האפייה מתנהלת כך: מ-11 עד 12 בלילה מחמיצים את העיסה ואח"כ עובדים מ-6 עד 12 בבוקר, מכינים פעמיים בצק ואופים 40 כיכרות בשני תנורים, בשביל מבטחים ובשבילנו. יש די הרבה זמן בין עבודה אחת לשניה ואז אני יושב ומחלל בחלילית והלחם עולה ומצליח יפה. האופה השני קצת נודניק ואני עושה עליו תרגילים של התאפקות. הוא מנדנד וחוזר על כל ההוראות כמה פעמים, ואני מתעלם וממשיך לחלל, אבל, ביסודו של דבר הוא "ילד טוב".
...אתמול ירדו כאן 2 הליקופטרים עם 4 אנשים. יום לפני זה הודיעו לנו וחשבנו שיגיע לפחות בן-גוריון. בסוף התברר שהגיעו סתם 2 חברה' לביקור. גם זה היה מאורע בחיינו החד גוניים.
...אתמול שאול (שאול גבעולי – מפקד הנקודה) הרכיב מחסום ליד פתח הכניסה למשק, מין מחסום כמו ברכבת, שמתרומם ויורד והיה צריך לקדוח חור בתוך צינור אחד, בדיוק בנקודה מסוימת. שאול אמר שהוא "ירביץ" כדור חודר-שריון במקום לחפש מקדחה. הוא הביא רובה, ירה ו...פיקשש. אז אני לקחתי את הרובה שלי, כיוונתי וקלעתי בדיוק איפה שצריך. החור הזה יישאר לעולם כאן ומי שיבוא הנה – אראה לו. על כל פנים, יצא לי שם של צלף והיום נתנו לי רובה קנדי – מדויק מאד. יש רובה כזה רק לעוד חבר אחד, וזה כבוד גדול. אני מרוצה.
...והערב יצאנו לסיור בסביבה, לבדוק בתים ערביים קרובים. הסתובבנו קצת בסביבה וראיתי כמה היא יפה. לא פגשנו שום כלב, אבל היה פשוט תרגיל מעניין. למחרת בבוקר עבדתי במאפייה כל היום ועכשיו אני עייף.

עלישייה נולדה זנירים / דף העדכון העזאזי מהמועצה

רגע מרגש ונדיר שלא קרה כבר 25 שנים,
התרחש ברפת נירים השבוע - נולדה
שלישיית עגלים. שני עגלים ועגלה.

כך כתבו בקיבוץ: "את ההמלטה ליוו לה
ו-נוס, שני פועלים תאילנדים ותיקים
בנירים, אשר מאז אירוע הלידה טיפלו
במסירות ורגישות בפרה ועגליה. מדובר
בפרה שזו ההמלטה הרביעית שלה עד כה,
ובמהלך חייה הניבה למעלה מ-42,000
ליטרים של חלב.

מתנדבים רבים הגיעו במהלך החודשים
האחרונים לסייע בתפעול הרפת יחד עם
מרסלו מנהל הרפת, סיון ואליחי, וזו הרפת
היחידה שכבר למחרת הטבח, חזרה
לתפקוד ולחליבה רציפה. הרפת פועלת
מאז ועד היום, ומרסלו סיון ואליחי,
מגיעים מדי בוקר מבאר שבע יחד עם
התאילנדים, מחזיקים ופועלים לקידום
ולצמיחה של הרפת ולשמירת הבריאות של
הפרות.

"נמשיך לטפח ולהצמיח את החקלאות
בקיבוץ עד שנשוב הביתה. בלי חקלאות
אין ציונות."

דנגור - יום א' 29.11.1948

כשהלכתי לבונקר דרך תעלות הפיאט
(מין תותח קטן נגד טנקים) ראיתי המון
נמלים מתות מונחות בחול. עקבתי
אחריהן וראיתי שהתחולל שם קרב בין 2
שבטים של נמלים - עם ראש קטן ועם
ראש גדול. הנמלים עם הראש הקטן בנו
לעצמן בית בתוך הקיר של התעלה
והנמלים הגדולים עקבו אחריהן ליד
החורים של הבית וכשאחת העיזה
להוציא את ראשה מן הבית מייד
התנפלה עליה אחת האויבות, נשכה
אותה בראשה או ברגלה או גררה אותה
החוצה והן המשיכו להתגולל בחול עד
ששתיהן נפחו את נשמתן. ישבתי שעה
ארוכה ועשיתי כל מיני נסיונות של
"תיווך" של ברית שלום, אך השינאה
היתה עזה כמוות ואחרי כן, כשעברתי
שוב כבר לא ראיתי אף נמלה חיה
בסביבה.

דנגור 4.11.1948

....אני יושב באמצע חדה"א שלנו
(מתחת לאדמה) וסביבי רעש המולה.
הרדיו כבר שוב מנגן כי קיבלנו סוללות.
בצד אחר יושב אלישע ומלמד את
האמריקאי עברית ומולי יושב וילי ומנגן
בחלילית שלי, ובכלל עליז מאד.

יומן מסע מצולם, נעורים נירים / זארגנטנה / טל עציון

05/08/24

האיראנים אומנם ניסו לבטל לנו את התוכניות, אבל לא יכלו לנו! הטיסה הוקדמה ביום, ונוסף עוד קונקשן באתונה (חוץ ממדריד שתוכנן מראש). בהתארגנות מהירה וזריזה, של הנערים, המשפחות והמלווים יצאנו לכיוון שדה התעופה והמראנו ליוון. בתמונה - בשכונת הפארק, לפני העלייה לאוטובוס שלקח אותנו לנתב"ג.

06/08/24

בגלל הקדמת הטיסה, הרווחנו יום טיול שלם במדריד, ספרד. סיירו בעיר, אכלנו אוכל טעים וראינו מקומות יפים. בתמונה - המשלחת מבקרת ב"PLAZA MAYOR", כיכר מרכזית במדריד.

24/07/24

מפגש הכנה למשלחת נעורים נירים לארגנטנה 2024. ערב מגשים בו כל זוג מקבל מדינה ועליו להכין אוכל אופייני לה.

25/07/24

כחלק ממפגשי ההכנה, ביקרנו במוזיאון הרצל אשר נמצא בהר הרצל, ובו עסקנו במשמעות הציונות בעבר ומשמעותה בימינו אנו.

25/07/24

לאחר מוזיאון הרצל המשכנו בסיור בהר הרצל עצמו. בחלקת גדולי האומה, באיזור בו קבורה משפחתו של הרצל, ולבסוף לאנדרטה של חללי "נצר אחרון".

07/08/24

לאחר סיור בעיר, נפגשנו עם הנערים שאצלם התארחנו בסופ"ש הראשון בארגנטינה.

הנערים מהקאנטרי - מי רפוחיו (MI REFUGIO) קאנטרי, לכל השואלים, זה המקום בו קבוצות ארגנטינאים נמצאות בסוף השבוע שלהם, ממש קהילה.

11/08/24

לאחר הסופ"ש ב-מי רפוחיו, הגענו לרגע שכולנו ממש חיכינו לו - משחק כדורגל ארגנטינאי מקומי!

אסטודיאנטס לה פלאטה VS אינדפנדינטה. המשחק נגמר בתוצאה 2-0 לטובת אינדפנדינטה.

התרשמנו מאוד מהעידוד מחריש האוזניים והבלתי נגמר של המקומיים, היציע רעד.

07/08/24

בשעה טובה ומוצלחת - ואחרי המון שעות באוויר - הגענו לנמל התעופה בבואנוס איירס!

בתמונה, הפעם הראשונה שמצטלמים בארגנטינה, שם פגשנו את נתי וקרו (קרולינה) שהצטרפו אלינו מטעם ה"חוויה" של הסוכנות היהודית, ומיקה, רפאל וקארין שהם בעצם הרוח הארגנטינאית אשר גרמה למשלחת לקרום עור וגידים. השלושה מארגון "JUNTOS POR ISRAEL".

07/08/24

שגריר ישראל בארגנטינה, אייל סלע, הצטרף אלינו לארוחת בוקר וקיבל כמובן את ה-מתנה שאפשר לקבל - חולצת פריז, ניויורק, לונדון, נירים.

18-19/08/24

אירוע שיכתב בדפי ההיסטוריה! שעתיים טיסה מבואנוס איירס, בגדים ליומיים של טיול, מלאים בתכשיר נגד יתושים - הגענו לעיירה קטנה שנקראת "פוארטו איגואסו", שם ישנו במלון נחמד מאוד שמציע גם טיול קצר בג'ונגל שנמצא מסביב לכל המקום.

יצאנו ליום טיול בעיירה, שכלל מסלול אתגרי עם אומגה בין שני הרים, וסנפלינג בתוך מפל זורם.

חזרנו למלון מרוצים ועייפים.

לא ידענו מה מצפה לנו למחרת.

לאחר ארוחת הבוקר של היום השני שם, יצאנו בנסיעה קצרה לעבר פארק מפלי האיגואסו. נסענו ברכב פתוח בתוך הג'ונגל. פגשנו בדרך שתי ציפורי "טוקן" בראש עץ גבוה. הגענו לרציף, קיבלנו שק חסין למים, ולבשנו חליפת הצלה. משם עלינו על סירה ששטה בנהר האיגואסו הישר לתוך המפלים עצמם. זאת גם הפעם הראשונה שבה ראינו את עוצמת פלא העולם הזה. יופי שלא ניתן להסביר במילים. כשהסירה שלנו נכנסה לתוך המפל, כבר לא נותרו לנו מילים בפה, רק מים שהרטיבו אותנו מכף רגל ועד קצה השערות. ללא ספק זה היה אירוע שיא שאין שני לו.

לאחר שהחלפנו בגדים המשכנו לסיור במפלים, רק הפעם מלמעלה. התמונה המצורפת למעלה.

היה יום גדוש בחוויות חד פעמיות שהטעין אותנו בכמויות אדירות של אנרגיה.

12/08/24

את פגישות הזום עם הנערים האלה עשינו עוד בארץ - מה שהפך את המפגש כאן למרגש מאוד - הגענו לבית-הספר "שולם עליכם" בבואנוס איירס!

חמישה ימים בילינו ביחד הם הנערים מביה"ס. בילויים שכללו משחקי חברה, ערב פיצות, סיורים בעיר, פארק חבלים מאתגר, מוזיאון סלפי וביקור בפלנטריום. בנוסף, בביה"ס הנערים שלנו התחלקו ל-3 קבוצות ונכנסו למספר כיתות לספר לנערים הארגנטינאים מה קרה ב-7/10/23 בישראל, ובקיבוץ שלנו בפרט.

16/08/24

תמונת סיום - נפרדים מהנערים של "שולם עליכם", אחרי שבוע חוויתי ומשמעותי מאוד.

בתמונה - הנערים קיבלו חולצות זהות, כשעל כתף אחת הסמל של נירים, ועל השניה הסמל של ביה"ס. חיבור מרגש, שבוע מרגש.

23/08/24

את הבגדים הארוכים מארגנטינה החלפנו במכנסיים קצרים וגופיות - הגענו בחזרה לישראל.

בהתרגשות גדולה נחתנו בארץ, אחרי 19 ימים של ביחד.

המסע תם.

כל הדברים שחווינו, שראינו, שאכלנו, שהרגשנו, שאהבנו, שאתגרו אותנו, שנגעו לנו בלב - כל אלה ימשיכו ללוות כל אחד ואחת שהיו במסע המשמעותי והמגבש הזה.

ומכאן נמשיך במסע לעבר הבית - נירים.

20/08/24

חזרנו מהחוויה מטריפת החושים באיגואסו אל בואנוס איירס. באותו לילה, התבשרנו שהחזירו את גופותיהם של יגב ונדב ז"ל לישראל.

פתחנו את הבוקר בשיחה על כל מה שקורה אצלנו בבית, בניסיון לשאוב כוחות ולהמשיך לקיים מסע משמעותי מעבר לים.

את היומיים הבאים העברנו בבואנוס איירס. נסענו לשכונת לה-בוקה, והגענו גם לאצטדיון של הקבוצה. עשינו סיור בעקבות היהדות בעיר, ובו הגענו לבית הכנסת הראשון שהוקם בעיר. בתמונה המצורפת. ביקרנו גם במבנה ה-AMIA, שגם הוא מהווה מרכז עבור יהודי העיר.

ביומיים האחרונים של המסע עשינו פרידות מכל האנשים הטובים שליוו אותנו בארגנטינה. אמרנו להם תודה מכל הלב, והוספנו שאנו מחכים לארח אותם בבית שלנו בנירים.

קיימנו גם שיחה משמעותית של המשלחת לבד, ובה כולם סיכמו את המסע מנקודת מבטם. הייתה שיחה משמעותית ומקרבת.

